

Sygn. akt: I C 257/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Sulęcinie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Sebastian Petlik
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jolanta Arbaczevska

po rozpoznaniu w dniu **3 lutego 2016 r.** w Sulęcinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) Spółka z o.o. z siedzibą w W.**

przeciwko **B. G.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 257/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) spółka z o.o. w W. wniosła w (...) pozew przeciwko B. G. o zapłatę kwoty 345,62 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 289,07 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i 56,55 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie należnych kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż nabyła od (...) SA umową cesji z dnia 24.06.2014r. wierzytelność w kwocie 289,07 zł wynikającą z nieuiszczonej przez pozwanego składki ubezpieczeniowej za samochód F. (...). G. o nr rej. (...).

Nakazem zapłaty w sprawie VI Nc-e (...) roszczenie strony powodowej zostało uwzględnione w całości (k. 6).

Od nakazu zapłaty sprzeciw wniósł pozwany B. G. (k. 7), podnosząc, iż w dniu 17.09.2013r. sprzedał samochód F. (...), informację o sprzedaży - kopię umowy - przesłał listownie do towarzystwa (...) a nadto po miesiącu zgłosił fakt sprzedaży do właściwego wydziału komunikacji. Nabywca samochodu poinformował pozwanego, iż ubezpieczył kupiony samochód w towarzystwie (...).

SĄD USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY

B. G. ubezpieczył samochód F. (...) nr rej. (...) w Towarzystwie (...) na okres od 11.04.2013r. do 10.04.2014r. , składka miała być uregulowana w dwóch ratach: 289,4 zł w dniu 11.04.2013r., 289,07 zł w dniu 11.10.2013r. w dniu 17.09.2013r. B. G. sprzedał samochód F. (...) nr rej (...), przekazując mu m.in. polisę oraz dowód wpłaty z obowiązkiem zapłaty drugiej raty składki, zaś nowy właściciel ubezpieczył go w Towarzystwie (...) w okresie od 20.09.2013r. do 19.09.2014r. W dniu 22.10.2013r. fakt sprzedaży samochodu B. G. zgłosił w Starostwie Powiatowym w S., zaś wcześniej wysłał kopię umowy sprzedaży samochodu do TU (...).

(dowód: - kopie dokumentów k. 8-10, 36,

- oświadczenie pełnomocnika pozwanego P. G. k. 51).

SĄD ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE

Roszczenie strony powodowej należy uznać za nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. t.j. 2013r., poz. 392) w razie przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na posiadacza pojazdu, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, przechodzą prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza wynikające z tej umowy. Umowa ubezpieczenia OC ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, chyba że posiadacz, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, wypowie ją na piśmie. W przypadku wypowiedzenia umowy ubezpieczenia OC, ulega ona rozwiązaniu z dniem jej wypowiedzenia. Przepisów art. 28 nie stosuje się. Z kolei zgodnie z art. 32 ust.1 posiadacz pojazdu mechanicznego, który przeniósł prawo własności tego pojazdu, jest obowiązany do przekazania posiadaczowi, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu, potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz do powiadomienia na piśmie zakładu ubezpieczeń, w terminie 14 dni od dnia przeniesienia prawa własności pojazdu, o fakcie przeniesienia prawa własności tego pojazdu i o danych posiadacza, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu. Posiadacz pojazdu mechanicznego, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu ponosi odpowiedzialność wobec zakładu ubezpieczeń za zapłatę składki należnej za okres od dnia, w którym nastąpiło przeniesienie na niego prawa własności pojazdu. Posiadacz pojazdu mechanicznego, który przeniósł prawo własności tego pojazdu, ponosi solidarną odpowiedzialność z posiadaczem pojazdu, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu, za zapłatę składki należnej zakładowi ubezpieczeń za okres od dnia przeniesienia prawa własności do dnia powiadomienia przez niego zakładu ubezpieczeń o okolicznościach, o których mowa w ust. 1 (art. 32 ust. 4 ustawy).

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy niniejszej wskazać należy, iż termin wymagalności płatności drugiej składki na rzecz TU (...) przez pozwanego następował z dniem 11.10.2013r. , natomiast pozwany samochód sprzedał w dniu 17.09.2013r. W związku z tym, iż nabywca samochodu już w dniu 20.09.2013r. zawarł umowę ubezpieczenia OC z innym towarzystwem ubezpieczeniowym stwierdzić należy, iż z tym dniem rozwiązana została umowa ubezpieczenia z (...). Okoliczność ta, w powiązaniu z treścią wskazywanego art. 31 ust. 1 ustawy, daje podstawę do przyjęcia, iż wymagalność drugiej raty składki w ogóle nie wystąpiła w związku z rozwiązaniem umowy, zaś również w tym zakresie daje uzasadnioną podstawę do uznania za wiarygodne twierdzeń pozwanego, iż po zawarciu umowy zawiadomił TU (...) o sprzedaży samochodu przez wysłanie kopii umowy. Twierdzenie powyższe uzasadnione jest również przez przyzmat art. 32 ust. 4 ustawy, gdzie wskazana jest solidarna odpowiedzialność zbywcy i nabywcy za okres od dnia przeniesienia własności do dnia powiadomienia zakładu ubezpieczeń - a takowa nie była nawet wykazywana przez stronę powodową. Nadto logicznym byłoby podniesienie solidarnej odpowiedzialności zbywcy i nabywcy za składkę po 11.10.2013r. w przypadku, gdy nabywca nie rozwiązałby umowy ubezpieczenia a zbywca nie zawiadomił o sprzedaży pojazdu. Samo ewentualne naruszenie zasady określonej w art. 32 ust. 1 nie powoduje automatyzmu w ustaleniu odpowiedzialności zbywcy pojazdu z uwagi na to, iż to po stronie zbywcy pozostaje prawo do kontynuowania lub rozwiązania tego stosunku prawnego. Zbywca ponosi odpowiedzialność za składkę, ale i tak tylko w przypadku kontynuacji umowy ubezpieczenia a nie jej rozwiązania. Okoliczność ta również pośrednio świadczy o naruszeniu przez stronę powodową reguł wynikających z art. 3 kpc z uwagi na wybiórcze wskazywanie dowodów, co jest sprzeczne z dobrymi obyczajami.

Tym samym roszczenie strony powodowej należy uznać za nieuzasadnione, albowiem strona powodowa wykazywała roszczenie nabyte na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 18.12.2014r. , które de facto nie istnieje, a co za tym idzie nie mogła wstąpić w prawa wierzyciela z mocy art. 509§2 kc. Dlatego też roszczenie strony powodowej uległo oddaleniu.

Sygn. akt I C 257/15

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. Odpis doręczyć pełn. powoda,
3. K.. 14 dni.

S., dnia 19.02.2016r. Sędzia